

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Бургас, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20212001000190 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по въззивната жалба на В. Л. Г. в качеството на синдик на “А. ЕООД (н), ЕИК ***, срещу решение № 5 от 08.03.2021 г., постановено по т.д.№ 57/2020 г. по описа на Окръжен съд - Сливен, с което е уважен предявеният от Н. иск на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ, като е прието за установено, че ищецът има вземане против “А.” ЕООД (н) за неплатени осигурителни вноски за ДОО и данък върху ДФЛ в общ размер от 4542,71 лв. заедно с лихви върху тези задължения в размер на 1608,45 лв.

С въззивната жалба се иска да бъде обезсилено въззивното решение и делото да се върне на окръжния съд за ново разглеждане или ако делото бъде разгледано по същество, обжалваното решение - да бъде отменено.

Сочи се, че първоинстанционният съд допуснал процесуални нарушения, тъй като дал ход на нередовна искова молба. Исковата молба била насочена против синдика като ответник,, а той не бил легитимиран да отговаря по иск на осн. чл. 694 ТЗ. Освен това съдът допуснал експертиза по въпроси, които синдикът не бил поставял, а на възложил на експерта да отговори на въпросите, които синдикът изрично формулирал. Съдът не обсъдил всички доказателства и възраженията на синдика. Решението било

неправилно и необосновано. Съдът не взел под внимание, че всички суми, дължими към НОИ, НЗОК и по ДОД за 2018 г. били платени, че не се дължат социални плащания за синдика И.П.а след 15.09.2015 г., че не се дължат плащания по ДОД за 2015 г., тъй като не било получавано реално възнаграждение и че синдикът Петкова е имала правомощия по чл. 635 ТЗ, следователно не е имала право да представлява длъжника и да подава декларации за данъчни и осигурителни задължения.

Въззиваемата Н. не е упражнила правото си на отговор на въззивната жалба.

Ответникът “А. ЕООД (н) не е изразил становище.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид оплакванията и доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С определението си по чл. 267 ГПК от 23.08.2021 г. въззивният съд е приел, че първоинстанционният окръжен съд е допуснал процесуални нарушения, изразяващи се в неконституиране в изпълнение на чл. 694, ал. 4 ТЗ на синдика като самостоятелна страна в процеса, различна от длъжника-ответник; допускане синдикът да действа като представител на длъжника в производството и връчване на съобщенията и призовките на длъжника “А.” ЕООД (н) след отговора на исковата молба не чрез органите на управление на дружеството, а чрез синдика. За отстраняване последиците от тези процесуални нарушения въззивният съд е дал възможност на ответника “А.” ЕООД (н) в срок до съдебното заседание на 07.10.2021 г. да заяви дали поддържа подадената от негово име без представителна власт въззивна жалба и извършените от негово име от синдика процесуални действия в първата инстанция. Съобщението до длъжника е изпратено на адреса, обявен в Търговския регистър, а не на съдебния адрес, посочен от синдика. Било е връчено в хипотезата на чл. 50, ал. 4 ГПК. Становище от длъжника чрез органите му на управление не е постъпило.

При това положение съдът приема, че е сезиран с въззивна жалба от синдика, която е подадена в срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване, която отговаря на изискванията на закона за редовност, поради което с определение от 23.08.2021 г. е допусната до разглеждане по същество.

Окръжен съд - Бургас е бил сезиран с искова молба от Н. “А.” ЕООД (н) при участието на синдика на дружеството за установяване на осн. чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ съществуването на публични вземания против ответното дружество за ДДФЛ и задължителни осигурителни вноски заедно с лихви в общ размер от 6153,32 лв., от които 4542,71 лв. - главници и 1610,61 лв., които публични вземания са установени с подадени от самия длъжник декларации пред

приходната агенция.

Ответното дружество "А." ЕООД (н) не е изразило становище по претенцията.

Синдикът изразил становище, че претенцията е неоснователна. Оспорил съществуването на вземанията и факта на декларирането им от дружеството-длъжник.

С обжалваното решение съдът уважил претенциите изцяло.

При извършената служебна проверка съгласно правомощията си по чл. 269 ГПК Апелативен съд - Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно, а в обжалваните части - допустимо.

С решение № 31 от 13.11.2014 г. по т.д. № 67/2014 г. по описа на Окръжен съд - Сливен е открито производство по несъстоятелност на ответника "А." ЕООД, ЕИК ***.

Кредиторът Н. с молба от 24.02.2020 г. е 17.12.2019 г. е предявил против длъжника "А." ЕООД публични вземания, възникнали след откриването на производството по несъстоятелност, както следва: вземания за ДДФЛ в общ размер от 1168,98 лв, от които 877,69 лв. - главници и 291,29 лв. - лихви върху тях; вземания за задължителни осигурителни вноски в размер на общо 4984,34 лв., от които 3665,02 лв. - главници и 1319,32 лв. - лихви върху тях и вземане за подлежаща на възстановяване финансова помощ в общ размер от 1908,26 лв., от които 1577,08 лв. - главница и 331,18 лв. - лихва.

Така предявените вземания не са били приети от синдика, поради което кредиторът е подал възражение на осн. чл. 690, ал. 1 ТЗ, което е било разгледано от съда по несъстоятелността и е било оставено без уважение.

При това положение искът на Н. по чл. 694, ал. 2 ТЗ, предявен в срока по чл. 694, ал. 6 ТЗ, за установяване съществуването на част от предявените вземания за общо 4542,71 лв. - главници (877,69 + 3665,02) и за общо 1610,61 лв. - лихви (291,29 + 1319,32) е допустим.

Претендираните от кредитора Н. публични вземания са декларирани от длъжника чрез неговите законни представители с декларации, които са подробно описани и уточнени в две отделни таблици в допълнителната искова молба. Декларациите са представени като разпечатки от информационната система на Н., като във всяка една от тях е посочено, че е подадена "по интернет с КЕП". Поради това възражението на синдика, че не са представени "декларации, подписани от него", е несъстоятелно, доколкото един документ, подписан с електронен подпис не може да се представи пред съда така, както се представя документ, подписан собственоръчно. В случая съставените електронни документи са представени на осн. чл. 184, ал. 1 ГПК възпроизведени на хартиен носител като препис, заверен от страната.

Синдикът е имал възможност да поиска електронните документи, в случая декларации, да бъдат представени на електронен носител с цел да бъдат възпроизведени и да бъдат проверени електронните подписи, но не е сторил това. Ето защо съдът приема, че длъжникът “А.” ЕООД е декларирал по законоустановения ред пред приходната администрация задълженията, предмет на претенцията на Н..

След като задълженията за заплащане на ДДФЛ и на задължителни осигурителни вноски са декларирани от дружеството-ответник, те се считат установени по основание и размер и недължимостта им не може да се оспорва от самия длъжник. “Установяването” на публичните задължения в този случай е станало не въз основа на ревизионен акт (чл. 108-109 ДОПК), а по реда на чл. 105-107 ДОПК - чрез предварително изчисляване и деклариране на задълженията от самото задължено лице. В този случай съгласно чл. 105 ДОПК задълженията се внасят в сроковете, определени в съответния закон, т.е. задълженията са изискуеми, без да е необходима санкция от държавен орган. Националната агенция за приходите има правомощия да осъществява контрол върху декларираните задължения и чрез последващ ревизионен акт да установи различен размер на задълженията, но в случай на коректно изчислени и декларирани задължения до ревизия и ревизионен акт не се стига. Ето защо следва да се приеме, че претендираните от ищеца-кредитор вземания за главници и лихви съществуват в размерите, изчислени от вещото лице, извършило ССЕ пред първата инстанция. Възражението на синдика, че задълженията са платени, е неоснователно, тъй като по делото не са събрани доказателства за извършено плащане. От представената разпечатка от банковата сметка на дружеството се установяват банкови преводи с основание “данъци” и “ДОО”, но те не могат да се свържат с конкретно задължение или декларация. Тези преводи са отнесени от Н. за погасяване на предходни задължения и не са довели до погасяване на процесните.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции, обжалваното решение следва да се потвърди.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 5 от 08.03.2021 г., постановено по т.д. № 57/2020 г. по описа на Окръжен съд - Сливен.

ОСЪЖДА на осн. чл. 694, ал. 7 ТЗ “А.” ЕООД (н), ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. к.С. № *, да заплати на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд - Бургас държавна такса за въззивното производство в размер на 31 лв.

Решението не подлежи на обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____